

на Св. Никола, Шипченский върхъ, именно той зелъ да стрѣля върху тамъ расположенната чиличена батарея; това било по 12 часа презъ деня. Отъ Св. Николая са виждали ясно огромнитѣ, гжститѣ цѣпи на Турцитѣ, които са спускали къмъ върха на гората, дѣто била чиличаната батарея, като прескачали още веднѣжъ на горѣ и викали: аллахъ, аллахъ!

Презъ този день Турцитѣ нападнали два пѣтя отъ фронтъ и десетъ пѣти отъ страни. Подиръ всеко нападанье идвали нови войски и удвоявала са енергията на нападателитѣ. Постоянството и стремителността, съ които неприятеля са впусналь напредъ, били удивителни. Русситѣ спуснажли около десетъ *фугиси*, *) цѣли стотини аскери са дигали въ въздуха наедно съ камъни и земя, но и това не отчайвало нападателитѣ. Прѣсни сили замѣнявали загинѣлитѣ, раненитѣ или уморенитѣ, и вървѣли тѣ напредъ смѣло, като бѣдствovali да са заровятъ подъ предателската губителна почва, като рискували да са дигнатъ на въздуха, както малко по-напредъ сж дигнажли другаритѣ имъ.

Настанѣла нощъ, а боя са продължаваль съ еднагво упорство до захожданьето на мѣсеца. Русскитѣ войски и дружинитѣ допуснали противника близко до себе, обсищвали го съ коршуни и картечи и така го пропѣждали. Вечеръта стигналь съ най-блиския резервъ генераль Дерожинский и раздѣлил съ генерала Столѣтова началството надъ Шипченската войска.

Въ този день българскитѣ дружини дѣйствували изумително смѣло и юнашки. Веднѣжъ 15 души ополченци потирили около 180 Турци додѣто Орловския русски полкъ ги насърдчваль съ братско *ура!* Единъ отъ тѣхъ Грудновъ, зелъ една обикновенна граната и ѣх хвърлилъ

*) Оржие съ минни, което дѣто падне разбива и убива все що срѣщне.